

Gods beloften in het persoonlijk leven   deel 4

Gebed en Belofte

Vierde leesavond

Leesavonden 2018/2019

Het thema van deze eerste leesavond van dit seizoen is 'Gebed en Belofte'.

Boeken waaruit wij lezen:

- Gods beloften in het persoonlijk leven, ds. C. Harinck, inclusief citaten van oude, betrouwbare theologen.
- Gebedsgestalten, ds. F. Bakker
- Ontmoetingen met Jozef, ds. C. Harinck.

Deel 1, ds. C.Harinck, gebed en belofte.

Lees Bijlage 1.

En doe gelijk als Gij gesproken hebt.

Vraag 1: Om welke reden is Davids gebed een voorbeeld voor ons bidden?
(Ezech. 36:37)

De grond en richtsnoer voor ons bidden.

Vraag 2: Wat is bedoeld met de uitspraak: Gods beloften zijn de grond en de regel voor ons gebed?(1 Joh. 5:14)

Onze nood en Gods beloften.

Vraag 3: Waarom is de beleving van onze nood zo belangrijk voor ons bidden?(Ps. 107:6)

Het gebruik van Gods beloften.

Vraag 4: Waarom noemt Calvijn het gebed de voornaamste geloofsoefening?(Gen.32:26)

Pleitgronden.

A Vraag 5: Waarom is Gods belofte zo'n sterke pleitgrond?(Hebr. 6:18)

B Vraag 6: Kan en mag ieder mens wel pleiten op de beloften?(Lukas 18:38+39)

De strijd met Gods voorwaarden.

A Vraag 7: Zijn de voorwaarden de weg naar het bezit van de belofte? Of zijn de voorwaarden de geschiktheid die recht geeft op de belofte? Wat is de beste geschiktheid?(Jes. 55:1)

B Ik voldoe niet aan wat in de beloften van God geëist wordt. Hoe kan ik er dan op hopen en op pleiten?

Vraag 8: Waarom stelt God zulke onmogelijke eisen en voorwaarden?(Galaten 3:24)

Deel 2, ds. F.Bakker, pleitend bidden.

Lees Bijlage 2.

Vraag 9: de Naam van Jezus Christus, de Heere, is niet alleen een Naam, maar een uitdrukking van wat Hij voor de Zijnen is. Wat is Hij voor Zijn kinderen? Zie bijlage 4: Zijn namen. Noem er enkele.

Vraag 10: De discipelen kenden een biddend leven, en toch hadden ze nog niet gebeden in Zijn Naam. Was dit dan 'kwalijk bidden'? lees Jacobus 4:3.

Vraag 11: Wel veel liefde tot de Persoon van de Christus, maar zo weinig kennis van Zijn Persoon. Wat bedoelt ds. Bakker hier? (hierover meer in deel 3, over de kennis van Christus).

Vraag 12: Hier kunnen zij het met hun Bethels niet meer doen.

a. wat zijn dat, hun/onze Bethels? b. wanneer kunnen wij het met onze Bethels niet meer doen? kun je dat uitleggen?

Vraag 13: Dan wordt het ook anders in het gebedsleven. Wat houdt die verandering dan in?

Vraag 14: Het gebedsanker moet buiten het schip. Wat betekent dit?

Vraag 15: Wat moet je kennen en beleefd hebben om op die Naam te mogen pleiten?

Lees ook het stukje van Joh. Teellinck.

Deel 3, ds. C.Harinck, Ontmoetingen met Jozef (over de kennis van Christus)

Lees Bijlage 3

A Vraag 16: Weer een uitdrukking: 'Van de daken laat God prediken wat in de binnenkamer is geschied'. Wat betekent deze uitdrukking?

B Vraag 17: De geloofskennis van Jezus is zo anders dan de historische kennis. Wat verandert er als God met Zijn Geest in ons begint te werken?

Vraag 18: Wat gebeurt er als wij als een doodschuldige zondaar op Jezus en Zijn kruis mogen zien?

De verborgenheid van het Evangelie

vraag 19: Lees het schuingedrukt gedeelte. Een bekeerde man of vrouw worden, zonder Christus te kennen. Kan dat?? Wat zou ds. Harinck hiermee bedoelen?

Schuldig voor God

In het begin van de ware bekering betreurt een mens zijn zonden. Voor Gods aangezicht belijdt hij al zijn verkeerde daden. Er is een hartelijk berouw over het bedreven kwaad. Toch is er ook in de kennis en beleving van onze schuldigheid voor God opwas en toename. De schuldbelijdenis wordt verdiept.

De openbaring van Christus

Vraag 20: De enige wijze waarop wij Christus zaligmakend kunnen kennen, is door openbaring. Hoe maakt Jezus Zichzelf aan ons bekend?

Toch nog afstand

Vraag 21: Wij zeggen: Jezus is zo'n verborgen Persoon. Er zijn maar weinig bekeerde mensen, die een heldere geloofskennis van Christus bezitten. Helaas is dit waar. Wat is de oorzaak hiervan?

Van dat: zalig eenzaam, met God gemeenzaam, weten al Gods kinderen. Wanneer u ooit tijdens uw leven in uw bekommerd en verslagen gemoed de stem van Jezus hebt gehoord, dan weet u dat geen stem zoeter is en dat geen persoon zoetere woorden spreken kan. O, dan weet u, dat geen woorden zo gerust kunnen stellen, als een woord uit des Meesters eigen mond. Wat bevat dat een zoetheid en een liefde! Hij drijft de vrees en de twijfel uit onze harten, zodat wij het omhelzen mogen:
'WANT HIJ IS ONZE VREDE'.

Bijlage 1: GEBED EN BELOFTE

En doe gelijk als Gij gesproken hebt. 2 Samuel 7:25

De bovenstaande woorden maken deel uit van het gebed dat David in de tabernakel heeft gebeden. De Heere had Nathan tot David gezonden met de boodschap dat het koninkrijk aan zijn nakomelingen bevestigd zou worden en dat eens de Messias uit zijn nageslacht zou geboren worden. Gods belofte bracht David op de knieën en deed hem bidden: 'en doe gelijk als Gij gesproken hebt'. Davids gebed bevat waardevol onderwijs voor ons bidden en we zouden er wijs aan doen het ter harte te nemen. Het wijst ons in welke geesteshouding we het beste voor onze Schepper kunnen verschijnen. Het leert ons welk gebed Gods oor bereikt en welke elementen van het gebed veel vermogen. Het komt alles samen in die ene zin uit Davids gebed: 'En doe gelijk als Gij gesproken hebt'. David gaat met Gods belofte naar God terug en maakt er een pleitgrond van voor de vervulling van het beloofde. Dat maakt het gebed krachtig. Indien wij David hierin meer zouden volgen, zouden onze gebeden niet alleen krachtiger, maar ook aangenamer zijn voor God. Wij klagen dat ons hart zo koud is, maar komt het niet omdat ons hart niet verwarmd is met Gods beloften? Wij klagen dat onze gebeden zo lauw zijn, maar komt dit niet doordat we niet letten op de rijke zegeningen die God in Zijn Woord belooft? David geloofde Gods belofte. En hij schreef alles wat God belooftde toe aan onverdiende genade: 'Wie ben ik, Heere, HEERE, en wat is mijn huis, dat Gij mij tot hiertoe gebracht hebt?' (2 Sam. 7:18). We ontmoeten hier in David een bijbels voorbeeld hoe we in ons bidden moeten omgaan met Gods beloften.

Matthew Henry, Commentaar op 2 Samuël 7:25:

Het is door Gods beloften in smekingen te veranderen, dat we ontvangen wat God heeft beloofd.

Je hoeft Psalm 119 maar te lezen om de waarheid van deze woorden te erkennen. De dichter vraagt God in deze psalm gedurig te doen wat Hij in Zijn Woord belooft: 'Laat mijn smeking voor Uw aanschijn komen, red mij naar Uw toezegging'. Bidden is met het Woord dat God heeft gesproken tot God gaan. Oude christenen waren gewoon te zeggen: Je moet je vinger erbij leggen en zeggen: 'Heere, dit hebt U toch gezegd en dit hebt U toch beloofd?'. Niets geeft meer houvast dan het Woord en de belofte van God. Het is immers niet het woord van een onbetrouwbaar mens, maar van de waarachtige God. Bidden zonder zich te verlaten op Gods beloften is kwalijk bidden. Het Goddelijk spreken is voorwerp van het geloof en de grond van het gebed. Je kunt geen waar gebed bidden zonder te pleiten op Gods

beloften. Het bewijs dat een belofte van God ons hart heeft geraakt, is, dat we ermee op de knieën gaan.

De grond en het richtsnoer voor ons bidden

De belofte van God is de grond van ons bidden. De Bijbel bevat veel voorbeelden van zulk bidden.

Toen Daniël zag dat de zeventig jaren van ballingschap, waarvan Jeremia gesproken had, voorbij waren, en het Joodse volk nog steeds niet was teruggekeerd naar Palestina, bad hij tot de Heere en pleitte op de belofte die de Heere gedaan had. 'En ik stelde mijn aangezicht tot God, de Heere, om Hem te zoeken met het gebed en smekingen, met vasten en zak en as' (Dan. 9:3).

In de Handelingen der apostelen lezen we hoe de belofte van de komst van de Trooster, die Jezus Zijn volgelingen had beloofd, hen deed volharden in bidden en smeken om de vervulling van deze belofte. 'Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken'. (Hand. 1:14).

Onze gebeden mogen zo ver gaan als Gods beloften gaan. Daarom zijn de beloften niet alleen de grond van ons bidden, maar ook de regel voor ons bidden. Er zijn zegeningen die God zeer duidelijk beloofd heeft op het gebed te zullen geven. In Ezechiël 36 wordt de lijst met rijke beloften besloten met: 'Daarenboven zal Ik hierom van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe'. Sommige beloften zijn bijna allesomvattend. Zo zegt de Heere in Psalm 50:15: 'En roep Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren'. God zal in de benauwdheid, welke die ook zijn mag, de bidder helpen en uitkomst geven. Om deze zaken mogen en kunnen we dan ook met absoluutheid bidden. Maar als we de Heere bidden om genezing of om succes in ons bedrijf, hebben we geen absolute belofte aan onze zijde die zegt dat ieder die bidt, genezen zal worden en succes in zijn bedrijf zal hebben. We hebben dan wel de belofte aan onze zijde die zegt: 'Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken' (Spreuken 3:6). De Heere zal ons dan een rechte weg leren gaan, maar dat betekent niet dat de Heere altijd genezing geeft op het gebed of succes geeft in het zaken doen. Zaken waar we om bidden en waarvoor we in de Bijbel geen directe belofte van God hebben, moeten we met onderwerping aan Gods wil bidden. Ons gebed moet zich dan onderwerpen aan Gods wijsheid, als Degene, Die weet wat het meest strekt tot Zijn eer en tot ons nut. Dit maakt onze gebeden niet minder ernstig of krachtig, maar buigt ons hart naar de wil van God, Die alleen wijs en goed is.

De apostel Paulus bad vurig en aanhoudend om de wegneming van de doorn in zijn vlees. Hij kon zeggen: 'Hierover heb ik de Heere driemaal gebeden' (2 Kor. 12:8). Het wijst op ernstig, aanhoudend en krachtig bidden. En toch was

Gods weg anders. Hij kreeg genade om het kruis te dragen. Maar de doorn werd niet weggenomen. Het toont ons dat de beloften de grond en de regel moeten zijn van ons bidden. Wanneer we dus een belofte hebben gevonden, die past bij onze nood, hebben we een sterk wapen gevonden in de gebedsworsteling met God. We kunnen dan met David zeggen: 'En doe gelijk als Gij gesproken hebt.'

Onze nood en Gods beloften

Een van de beste middelen om de beloften te gebruiken, is het gebed. Hoewel God niets aan ons verplicht is, zegt Hij toch dat Hij om de vervulling van Zijn beloften gebeden wil worden. Dit blijkt duidelijk uit Ezechiël 36:37. Hij belooft te horen en Zijn beloften aan de bidder te vervullen. 'Doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen' (Ps. 81:11).

Maar wat maakt ons biddende om de vervulling van Gods beloften? Het eenvoudige antwoord is: een gevoel van noodzakelijkheid van de door God in Zijn beloften beloofde redding, genade, hulp en troost. Veel vormelijkheid en lauwheid in ons bidden vloeit voort uit een gemis van de overtuiging van de noodzakelijkheid van de dingen waarvoor en waarom we bidden. Van veel bidden geldt: 'Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt' (Jak. 4:3). De ware behoefte aan de beloofde zegen ontbreekt erin.

De afval van God bracht over ons het verlies van Gods gunst en gemeenschap. Het maakte ons tot kinderen des toorns. Het bracht niet alleen diepe geestelijke ellende over ons, maar ook allerlei lichamelijke en tijdelijke ellende.

Terecht leert ons de Heidelbergse Catechismus dat we deze nood en ellende recht en grondig moeten kennen om een gebed te kunnen doen dat God aangenaam is en van Hem verhoord wordt (vraag 117). We moeten niet alleen over onze ellende praten of dit alles toestemmen. Het gaat om *recht en grondig kennen*. Grondig kennen, dat is: tot op de bodem kennen. Nu kan ellende en kruis ook tot opstand en tot vervloeken van God brengen. Maar als de kennis van onze nood en ellende door God gezegend wordt, brengt dit ons op de knieën. Veel kinderen van God mogen spreken van een tijd waarin kruis en leed in hun leven kwam en dat dit hen bracht bij de oorzaak van al hun tegenspoeden en ellenden: hun verlaten van God. Zij mogen nadien met David zeggen: 'Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest' (Ps. 119:71). Wanneer de werkelijkheid van ons zondig en verloren bestaan ons hart begint te raken, begint er een ander bidden in ons leven. Een mens krijgt dan behoefte om in het verborgene God om Zijn genade aan te roepen. De gekende en beleefde nood brengt tot bidden en tot het gebruiken van Gods beloften. Gods beloften krijgen dan waarde voor ons. Zij krijgen een centrale plaats in onze gebeden. Zij worden de pleitgrond in ons gebed. Zonder de

beleefde kennis van onze noden komen er geen werkzaamheden met Gods beloften. De beloften zijn immers gedaan aan mensen in een bepaalde nood. Het is een gezegende wisselwerking. Nood brengt tot de belofte en de belofte brengt tot bidden. In Zijn wijsheid houdt de Heere ons daardoor dicht bij Hem. We storten ons hart dan dikwijls uit voor de troon van Gods genade. Onze noden zijn eigenlijk onze beste vrienden, want zij brengen ons tot bidden. Andrew Gray oordeelt terecht dat al ons redeneren over ons recht op de beloften zou ophouden, als de nood maar drong. Hij stelt dat we dan de belofte zouden aangrijpen, zelfs wanneer de Heere het ons verbood. Hij wijst op de bloedvloeiende vrouw, die door de schare heendrong, en als vrouw die bloed verloor onrein was en niemand mocht aanraken. Hij wijst ook zeer treffend op de Kananese vrouw, die zich aan Jezus vastgreep na een afwijzend woord.

Andrew Gray, Grote en dierbare beloften, blz. 54:

Wanneer de nood u maar drong, u zou de belofte aangrijpen, zelfs al zou Christus het u verbieden, zoals de Kananese vrouw.

De vervulling van alle nood

Al bij de bespreking van de verschillende beloften hebben we gezien dat er voor alle lichamelijke en geestelijke nood een belofte in de Bijbel is te vinden. Wat onze nood ook is, er is altijd wel een belofte die gepast is voor onze situatie. God heeft gezorgd dat er altijd en in alle omstandigheden waarin wij verkeren een belofte is om ons aan te zetten met de nood tot God te vluchten. In dit licht is de Bijbel een boek vol beloften.

Bent u vermoeid door zorgen van het leven en het dragen van uw kruis? De belofte luidt: 'Hij geeft de moede kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft' (Jes. 40:29).

Bent u oud en eenzaam en vreest u voor de toekomst? De belofte zegt: 'En tot de ouderdom toe zal Ik Dezelfde zijn, ja, tot de grijsheid toe zal Ik ulieden dragen' (Jes. 46:4).

Moet u zeggen: ik heb een stenen hart? In de belofte is hoop. De Heere zegt: 'En Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven' (Ezech. 36:26).

Gevoelt u zich geestelijk onrein en bezoedeld vanwege uw verleden? De belofte zegt: 'Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen' (Ezech. 36:25).

Bent u in duisternis en hebt u geen licht? Hoor dan de belofte van God: 'Als hij in de duisternissen wandelt, en geen licht heeft, dat hij betrouwe op de Naam des HEEREN, en steune op zijn God' (Jes. 50:10).

Bent u in grote zorg over de zielen van uw kinderen? Ziet u het tegenovergestelde gebeuren van wat God in de Doop heeft beloofd? Blijf dan toch hopen op Gods belofte: 'Ik zal uw God en de God van uw zaad zijn' (Gen. 17:7).

Zo is er geen nood, die weggenomen moet worden, geen kwaad waarvan u verlost wilt worden, geen gebrek dat moet worden vervuld, geen zonde waarvoor u vergeving nodig hebt, of er is een belofte voor. Hoe uw geval mag zijn, er is altijd hoop in de belofte. Er is altijd een zeker woord in de Bijbel dat op uw situatie betrekking heeft. En de Heere is dikwijls zo genadig om een passend woord of belofte onder onze aandacht te brengen door het lezen van de Bijbel, de prediking of door een woord in onze herinnering terug te brengen. Calvijn oordeelt dat we zonder Gods belofte verzingen in duisternis en ellende.

Het gebruik van Gods beloften.

Er is voor alle lichamelijke en geestelijke nood een belofte in de Bijbel te vinden. Maar je moet er wel iets mee doen. Dit wil niet zeggen dat de beloften voor hun vervulling van ons afhankelijk zijn en Gods handen zonder onze medewerking zijn gebonden. God grijpt in het leven van mensen dikwijls soeverein en genadig in. 'Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef, ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef' (Ezech. 16:6). God zal Zijn beloften vervullen! God heeft echter tegelijk de weg bepaald waarin zij vervuld zullen worden, namelijk in de weg van gebed en geloof. De Heere had in Zijn eeuwige raad besloten de goddeloze Manasse te bekeren, maar tevens besloten dat hij in de kerker in Syrië aan de God van zijn voorvader David zou denken en Hem met berouw en smeking zou zoeken. Calvijn wijst op twee belangrijke zaken. Als we denken dat Gods beloften van onze werken afhankelijk zijn, dwalen we. Als we denken dat ze vervuld worden zonder dat we ze met vertrouwen aangrijpen, dwalen we eveneens.

Calvijn, Institutie, III.13.4:

Waar twijfel of onzekerheid is, daar verklaart de Schrift dat de beloften hun geldigheid verliezen, en verder spreekt zij uit dat ze alleen maar wankel en onzeker zijn, wanneer ze berusten op onze werken.

Dit hartelijk aangrijpen van Gods belofte geschiedt door het geloof en dit geloof wordt beoefend in het gebed. Calvijn noemt het gebed niet zonder reden *de voornaamste geloofsoefening* waarin hoop en geloof werkzaam zijn. De blinde van Jericho riep: 'Jezus, Gij Zoon Davids, ontferm U mijner!' (Luk. 18:38). Hij bleef aanhoudend roepen. En wat zegt Jezus dan later tegen hem?

‘Wordt ziende; uw geloof heeft u behouden’ (Luk. 18:42). Gebed is niet los te maken van geloof in de belofte van God. De belofte is de grond van het geloof en de stimulans tot het gebed. Het geloof kan alleen rusten, pleiten en hopen op de belofte van God. Nooit is het geloof dan ook sterker werkzaam dan wanneer het met Gods beloften tot God gaat. Bidden is een geloofsoefening omdat daardoor meer dan door iets anders de mens zijn hulp, troost en sterkte bij God zoekt, zichzelf verloochent, zijn nood belijdt en zich vastgrijpt aan de belovende God. ‘Doch David sterkte zich in de HEERE, zijn God’ (1 Sam. 30:6). Calvijn verklaart vervolgens dat daardoor ‘de schatten opgegraven worden die in het Evangelie verborgen liggen’. Het is de weg die tot de vervulling van Gods beloften leidt. En de H.Catechismus zegt ‘dat God Zijn genade en de Heilige Geest alleen aan diegenen geven wil, die Hem met hartelijke zuchten, zonder ophouden daarom bidden en daarvoor danken’ (antwoord 116).

Gebruik maken van Gods beloften in ons bidden is dan ook maar geen ijdel rusten op wat God heeft beloofd of een vormelijk aanhalen en uitspreken van geschikte beloften. Het gebed is naar het woord van Jezus: geweld doen op het Koninkrijk Gods. Mat. 11:12. Het is een worsteling met God zoals de worsteling van Jakob te Pniël. De nood van onze ziel, onze zonden en de ellenden die ons omringen, dringen ons om met Jakob de eenzaamheid op te zoeken en in het gebed met God te worstelen. Twee centrale elementen bevatten Jakobs gebedsworsteling. Hij weende en hij smeekte. In de ogen van de wereld zijn dit maar zwakke wapenen, maar smeking en tranen zijn de wapenen waarmee de bidder overwint. Het geweld doen op Gods Koninkrijk en het worstelen met God in het gebed gaat gepaard met diepe gevoelens van zondesmart, nood en verlangen naar hulp en troost. God wordt dan gezocht met geweene en smeking (Jer. 31:9). Bidden is verre van koud en emotieloos. Het bevat een pleiten en smeken om de vervulling van Gods beloften. De zondaar smeekt als een onwaardige om de zegen waarvan de belofte spreekt. Het werkzaam zijn met de beloften is een geloofsoefening, die gepaard gaat met de sterkste gevoelens van de ziel. Gods beloften worden niet zonder ernstig bidden en smeken vervuld. Wat moet helaas van velen die zich christen noemen, worden gezegd dat zij niet weten wat het is om met de beloften van God in het gebed werkzaam te zijn. Is dat niet de reden van de onvruchtbaarheid van ons bidden? Is dat niet de oorzaak van onze geestelijke armoede? Zijn onze gebeden niet dikwijls gebeden die niet werkzaam zijn met Gods beloften? Bidden is pleiten op Gods beloften.

Pleitgronden

Wanneer de beloften van God de grond van ons bidden zijn, verandert bidden in pleiten. Men vindt dan gronden om als een onwaardige op de beloften van God te pleiten. Gods beloften zijn een pleitgrond voor de bidder. Temeer omdat zij spreken van vergeving voor schuldigen, reiniging voor onreinen, troost in droefheid, bijstand in lijden, uitkomst in gevaren en eeuwige zaligheid voor zondaren. Maar het pleiten op Gods beloften vereist ook te geloven dat God de Hoorder van de gebeden is. 'Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem zoeken' (Hebr. 11:6). Het gaat hier niet alleen over geloven dat God bestaat, maar dat Hij is, zoals Hij in Zijn Woord zegt te zijn, namelijk een God, Die nooit gezegd heeft: Zoekt Mij tevergeefs. De eerste en voornaamste pleitgrond is dat God de Hoorder der gebeden is. 'Gij hoort het gebed, tot U zal alle vlees komen' (Ps. 65:3). Als dit niet van God werd gezegd, zou er zelfs geen gebed zijn. Wat is dat een onbegrijpelijke nederbuiging van God tot de nietige en schuldige mens. Hij neigt Zijn oren tot het gebed. Wij hebben dikwijls zulke harde gedachten van God. Wij zeggen: God hoort niet. Ik bid al zo lang en er gebeurt niets. Wij zijn het eens met de mensen uit de tijd van Maleachi, die zeiden: 'Het is tevergeefs God te dienen; want wat nuttigheid is het, dat wij Zijn wacht waarnemen? (Mal. 3:14). Maar Jezus leerde: 'Of wat mens is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om brood, die hem een steen zal geven? Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven degenen die ze van Hem bidden' (Mat. 7:9,11). Daar moeten we aan denken in ons bidden.

Calvijn, Institutie, III,20.13:

Laat ons bovenal deze opvallende lofrede op God in gedachten komen, waaraan wij de kracht kunnen ontlennen om zonder moeite alle hindernissen te overwinnen: 'U bent een God Die het gebed verhoort; tot U zal alle vlees komen' (ps. 65:3). Wat is er immers beminnelijker of lieflijker dan dat God een eretitel draagt die ons te meer ervan verzekert dat er niets zo eigen is aan Zijn natuur als gebeden van smekelingen in te willigen?

De getrouwheid van God is een pleitgrond voor het gebed. Hij is de God Die niet liegen kan. Het maakt dat God gebonden is aan Zijn eigen Woord. Johannes wijst op de getrouwheid van de Heere als een grond van hoop voor een mens, die weet gezondigd te hebben en zegt: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid' (1 Joh. 1:9). Als God achter de beloften staat, waar kunnen we dan een grotere zekerheid voor hun betrouwbaarheid vinden?

De beste pleitgrond is de Naam van Jezus Christus. We moeten van Christus gebruik maken in ons bidden. Jezus leerde Zijn discipelen: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Al wat gij de Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven' (Joh. 16:23). Het is bidden, steunende op Zijn verdiensten. Wanneer we nergens op kunnen pleiten en alles ons aanklaagt, blijft de Naam van Jezus toch nog over. Het 'om Jezus' wil', is dan onze enige pleitgrond. Het opent de deur van de hemel.

Nederlandse Geloofsbelijdenis, artikel 26:

Indien wij nu een andere Middelaar zoeken moesten, die ons goedgunstig ware, wien zouden wij kunnen vinden, die ons meer beminde dan Hij, Die Zijn leven voor ons gelaten heeft. En zo wij een zoeken, die macht en aanzien heeft, wie is er, die daarvan zoveel heeft als Degene, Die gezeten is ter rechterhand Zijns Vaders en Die alle macht heeft in de hemel en op de aarde? En wie zal eer verhoord worden dan de eigen welbeminde Zoon Gods?

Zo zijn er pleitgronden voor het gebed. Eigenlijk kan niemand een waar gebed bidden, zonder zich op deze pleitgronden te beroepen. Wat is gebed anders dan pleiten op de beloften? Vooral de predikanten van de Nadere Reformatie en de puriteinen wekken zondaars op om op Gods beloften te pleiten. Zij wijzen erop dat er voor een zondaar, die naar het recht van God de eeuwige dood verdient, geen andere pleitgrond is dan Gods beloften van genade en vergeving, die in Jezus Christus ja en amen zijn. Zij hebben er geen enkele moeite mee hun hoorders op te wekken om te pleiten op Gods beloften. Zij wekken hen op om te zeggen: 'Hebt U dit niet beloofd en hebt U dit niet gesproken?' Comrie wekt de bidder op om te zeggen:

Comrie, Eigenschappen, blz. 382:

Hebt U niet beloofd het stenen hart weg te nemen? O God, ik stel mijn hart geheel zonder beperkingen in Uw hand als leem in de hand van de pottenbakker. Och, Heere, Heere, doe het naar Uw Woord.

Hij spreekt verder over de beloften als touwen en koorden, die uit de hemel nedergelaten zijn tot in de modder wegzinkende zondaren en bedoeld zijn om aangegrepen te worden. Geloof is de hand waarmee de vertwijfelde zondaar naar het hem toegeworpen touw grijpt. Geloven is de vinger leggen bij Gods Woord en de belofte voor Gods aangezicht brengen. Het is zeggen: 'Er staat geschreven'.

Tomas Brooks, Works, deel 2, blz. 116:

O mensen! Indien u ooit de grote en heerlijke God tot uw deel wilt hebben, pleit

dan op Zijn beloften! Pleit met aandoening, met verlangen! Pleit ernstig! Pleit aanhoudend!

‘Maar’, zo zal iemand zeggen, ‘helaas heeft God tot mij nooit een belofte gesproken. Ik hoor anderen erover spreken dat zij een belofte van God hebben ontvangen, maar ik durf niet zeggen dat dit mij ooit te beurt is gevallen. Ik geef toe dat het een rijke zegen is, om te mogen zeggen: ‘ik heb het zelf uit Zijne mond gehoord’. Maar is Gods belofte pas belofte, wanneer deze door de Heilige Geest tot ons hart gesproken wordt? God staat garant voor de betrouwbaarheid van Zijn beloften. En Hij meent het in alle ernst als Hij zegt: ‘Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve’ (Ezech. 33:11). En bent u niet begrepen in het woord *een iegelijk*, dat zo dikwijls in de beloften staat? En behoort u niet tot de zondaren van de wereld waarvan de belofte spreekt?

Samuel Rutherford, Christus stervende, dl. 2, blz. 143:

Het is een getrouw woord en alle aanneming waardig dat Christus Jezus in de wereld is gekomen om de zondaren zalig te maken. Wat gij ook zijt, dit geeft u recht hierop te pleiten, dat u van het geslacht van de zondaren bent. Christus is gekomen om zondaren te roepen en zondaren zalig te maken en u kunt niet loochenen dat u een zondaar bent. De Schrift werpt u nog een langer touw toe, opdat u Christus zou kunnen bereiken. Bent u niet een mens? Indien u geen berouwvol zondaar bent, geen zichtbare heilige, geen gekrookt riet bent, u bent van het menselijk geslacht. Het Evangelie wil niet dat u zou wanhopen.

Wilhelmus à Brakel en Petrus Immens wekken zelfs op te pleiten op het feit dat men naar Gods gunst verlangt en de vrede met God met zijn ganse hart zoekt. Men moet dit als een pleitgrond voor de Heere neerleggen en zeggen: Heere, U weet dat dit mijn hoogste verlangen is en mijn hoogste geluk zou zijn.

Zo merken we dat de predikanten van de Nadere Reformatie en de puriteinen zonder schroom spreken over het pleiten op Gods beloften. Sommige latere predikers en ook hedendaagse predikers vinden het verkeerd om de mensen op te wekken om op Gods beloften te pleiten. Zij stellen dat een mens niet pleiten kan en dat pleiten een geloofswerk is. En dit is inderdaad zo. We zagen het: bidden is de sterkste geloofsoefening. Het ware pleiten is een werk van de Heilige Geest. Hij wekt in ons hart dat pleiten op Gods beloften. Smijtegelt spreekt in zijn catechismusverklaring over ‘de heilige pleitkunst’, die de Heilige Geest ons leert. Maar betekent dit nu dat alleen mensen die overtuigd zijn dat zij pleiten kunnen, op Gods

beloften mogen pleiten? Als dit zo zou zijn, zouden alleen naamchristenen en farizeeën op de beloften pleiten, want zij zijn de enigen die denken dat zij pleiten kunnen. De waarlijk overtuigde en verontruste zondaar weet dat hij of zij geen geloof bezit en niet pleiten kan. En wat is de praktijk? Hij of zij kan het toch niet laten te pleiten op Gods beloften en zegt: 'Immers zal een wees bij U ontfermd worden' (Hos. 14:4). Als de nood gevoeld wordt, wordt er gepleit op Gods beloften. Het geloof is wat dat betreft vindingrijk. Denk maar aan de Kananese vrouw. In een afwijzing van Jezus vond zij grond om te pleiten om hulp van Jezus voor haar zieke dochter. 'Doch de hondkens eten ook van de brokskens, die er vallen van de tafel hunner heren' (Mat. 15:27).

De strijd met Gods voorwaarden

Een andere strijd die velen strijden als het om Gods beloften gaat, is: ik voldoe niet aan de voorwaarden die in de belofte geëist worden. De oproep om biddend werkzaam te zijn met Gods beloften, wordt verhinderd doordat men moet zeggen: ik voldoe niet aan de door God geëiste voorwaarden. Ik ben niet arm en verslagen, waarvan de belofte in Jesaja 66:2 spreekt. Ik vrees de Heere niet, waarvan de belofte uit Maleachi 4:2 spreekt. En ik ken zelfs de dorst niet, waarvan Openbaring 22:17 spreekt. Het verhindert hen om biddende, smekende en pleitende met de belofte naar de Belover te gaan en met David te zeggen: 'Doe gelijk Gij gesproken hebt'. Gods beloften kennen immers voorwaarden. Zij eisen bekering en geloof. Zij willen voorzien in honger, dorst, behoefte en nood. Er worden bepaalde hoedanigheden geëist, zoals: vermoeid en belast te zijn, honger en dorst naar gerechtigheid te hebben en de Heere te vrezen. Nu hebben we al gezien dat deze omschrijvingen bedoeld zijn om de naar vrede zoekende zondaar te bemoedigen en ons alleen te leren dat er een verband is tussen zoeken en vinden, hongeren en verzadigd worden, komen en ontvangen worden, geloven en gered worden van het verderf. Maar in de praktijk worden deze zaken toch meestal ervaren als eisen waaraan men eerst moet voldoen, voordat men op enige belofte hopen mag. Het maakt de beloften onbereikbaar. En wel in het bijzonder voor de mens die door de Heilige geest aan zijn zonden en ellende is ontdekt. Zij zien op de grootheid en veelheid van hun zonden en vinden in hun hart alleen boosheid en onreinheden. Zij verliezen dikwijls alle moed bij het lezen van de voorwaarden die veel beloften eisen. Zij moeten zeggen: mijn ellendekennis is niet diep genoeg; mijn droefheid over de zonde is zo gering; mijn voornemen om naar Gods geboden te leven mislukt iedere dag. Ik moet met Paulus zeggen: 'Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont (Rom. 7:18). Zij moeten zeggen: Ik ken mijn ellende niet diep genoeg;

ik bezit niet het geëiste geloof; ik heb geen ware honger en dorst naar Christus en ik toon niet genoeg dat mijn hart en leven is vernieuwd. Zij moeten besluiten:

Ik voldoe niet aan wat in de beloften van God geëist wordt. Hoe kan ik er dan op hopen en op pleiten?

De vraag is: waarom stelt God toch zulke eisen als: 'Werpt van u weg al uw overtredingen, waardoor gij overtreden hebt, en maakt u een nieuw hart en een nieuwe geest'? (Ezech. 18:31). We kunnen toch geen nieuw hart maken? We zijn door de zonde toch onmachtig om ons hart te vernieuwen? De Heere zegt toch Zelf ook: 'Zal ook een Moorman zijn huid veranderen, of een luipaard zijn vlekken? Zo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijn kwaad te doen' (Jer. 13:23).

Waarom eist de Heere dan deze dingen? Waarom roept Hij: 'Betaal Mij wat gij schuldig zijt'? (Mat. 18:28). Waarom stelt de Heere de strenge eis: 'En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus'? (1 Joh. 3:23). Hij weet toch dat ik niet geloven kan? God eist wat wij niet kunnen en wat geheel buiten ons bereik is.

Toch is in dit alles wijsheid terug te vinden. Het is in Gods wijsheid bedoeld om ons bewust te maken van onze hulpeloosheid en onmacht. Het leidt, onder Gods zegen, tot een heilzame wanhoop aan alle eigen werken en krachten. En het maakt de beloften, die een nieuw hart, vergeving en geloof beloven dierbaar voor ons hart. Het doet ons zien dat juist datgene wat wij niet bezitten en niet tot stand kunnen brengen door de Heere vrij en zonder prijs wordt beloofd. De Heere eist niet alleen dat we ons een nieuw hart zullen maken, maar Hij belooft ook: 'En ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u'. Hij eist niet alleen betaling voor de zonden, maar belooft ook aan ieder die in Christus gelooft, de vergeving van de zonden. Hij eist niet alleen geloof, maar schenkt dit ook als een onverdiende gave. Wat God eist, wordt tegelijk ook door God beloofd. De bevindelijke theologen leren dan ook dat we met de eis van de voorwaardelijke beloften moeten vluchten tot wat beloofd wordt in de onvoorwaardelijke beloften.

Comrie, Eigenschappen, blz. 381

Zoek dan van de voorwaardelijke beloften tot de volstreckte beloften te vluchten. Daar zult u ervaren dat diezelfde genadegaven zonder voorwaarde beloofd worden. Pleit daarop, en uw geloof zal versterkt worden om de voorwaardelijke belofte aan te nemen.

We moeten ons door de geëiste voorwaarden niet laten afschrikken. Deze zijn niet bedoeld opdat u zou wegblijven van de beloften. Ze zijn bedoeld om

die beloften dierbaar te maken waarin God belooft te geven wat u ontbreekt. Tegenover onze onmogelijkheden staan Gods mogelijkheden. Het is bedoeld om ons op de knieën te brengen met de bede van Augustinus: 'Geef Heere, wat U gebiedt, dan zult U niet vergeefs geboden hebben'.

De rijke jongeling ging bedroefd heen toen hij hoorde wat Jezus eiste. Maar de oprechte oordeelt dat Gods eisen goed en billijk zijn en is van harte bereid de zonde te verlaten en zich aan God toe te betrouwen.

Maar u zegt misschien: Helaas! God heeft niets tot mij gesproken. Ik heb niets om op te pleiten. Maar als het Evangelie u is gepredikt, zijn al de beloften van het Evangelie u gepredikt. Dan geldt voor u wat de apostel in de synagoge te Antiochië sprak: 'Tot u is het woord dezer zaligheid gezonden' (Hand. 13:26). En overdenk wat John Flavel zegt:

John Flavel, Works, dl. 4, blz. 57:

Ik beklaag menige arme zielen, die van Christus wegblijven en niet durven geloven omdat zij zulke en zodanige geschiktheden missen, die hen geschikt maken voor Christus. O, zegt iemand, kon ik zodanige verbrokenheid van hart vanwege de zonde, zodanige verbetering van leven en macht over mijn verdorvenheden bij mijzelf vinden, dan zou ik tot Christus kunnen komen. De bedoeling van dit alles is het volgende: Indien ik een prijs in mijn hand kon brengen om Christus te kopen, dan zou ik bemoedigd worden om tot Hem te gaan. Hier ligt afschuwelijke hoogmoed, overdekt met een kleed van grote nederigheid aan ten grondslag. Arme zondaar! Óf kom naakt en met lege handen, óf verwacht verstoten te worden.

Bijlage 2: Ds F. Bakker - PLEITEND BIDDEN

Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam. Bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij. Joh. 16:24.

In dit hoofdstuk spreekt de Heere woorden van afscheid. Straks zullen ze komen, de sanhedristen, om Hem voor de rechterstoel en naar Pilatus te brengen. Dan zullen de discipelen alleen staan en zich alleen gevoelen. Hun Jezus, op Wie ze alle hoop gevestigd hadden, van hen weg. Tot wie moeten ze dan heengaan om de woorden des eeuwigen levens te vinden? Hem verloren, dat is alles verloren.

Dat wist de heengaande Christus nog beter dan dat zij het zelf wisten. Hij kent de Zijnen en Hij weet hoe arm en ellendig zij zijn zonder Hem. Daarom heeft Hij aan hen gedacht reeds voordat dit gemis zou komen. De aardse band moet verbroken worden. 'Het is u nut dat Ik heenga'. Christus moet sterven. Dat kan niet anders. Hij moet Zijn kerk door de dood tot het leven brengen. Ook daarna zal Hij niet op aarde kunnen blijven, want Hij zal opvaren om plaats te bereiden.

Nu Hij echter staat voor Zijn vreselijke dood en hellevaart, heeft Hij evenwel aan Zijn discipelen gedacht. Altijd heeft Christus aan de Zijnen gedacht. Ook nu Hij heengaat.

Daarom laat Hij de Zijnen niet alleen. Hij laat hun alles achter wat zij nodig zullen hebben. Dat is Zijn Naam. Och, wat is een naam. Ja, dat kunnen we wel zeggen van een naam die de mens draagt. Achter de mooiste namen kunnen de slechtste daden schuilen. Simson had een mooie naam. Zijn naam betekende: zonnekind. Maar hoe duister liep het af met dát kind des lichts. De Naam van Jezus Christus, de Heere, is echter niet alleen een Naam, maar een uitdrukking van wat Hij waarlijk voor de Zijnen is. En wanneer Hij Zijn Naam voor de discipelen achterlaat, dan wordt het waar wat de Catechismus zegt: 'Naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons'.

Die Naam is ook de enige grond des gebeds. Het is de enige pleitgrond als er op niets anders meer te pleiten valt. Al zou zelfs een onwaardig geworden zondaar dag en nacht roepen, zonder die Naam is er bij God geen verhooring. De meest ootmoedige bidder zou dan moeten worden afgewezen. Dan nog is er niet één zondaar, die in eigen naam zou kunnen komen. Het komt aan op een pleitgrond, die buiten de zondaar ligt. Er ligt daarom zulk een onderwijs in de leerschool des gebeds als Christus tot Zijn discipelen zegt: 'Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam'.

Zeker, de discipelen hadden toen wel gebeden. Zij waren niet vreemd van het leven des gebeds. Maar het was nog een gebed tot God geweest zonder Christus. Zij hadden nog geen gebedsgrond. Wat hebben de discipelen, ook na een driejarige omgang, de Christus nog weinig in Zijn Persoon gekend. Zij

kenden Hem wel in Zijn weldaden en het ontbrak hen niet aan de oprechte liefde tot Jezus. Zij hadden Hem zó lief, dat zij hun leven voor Hem zetten wilden, want dat zei Petrus niet alleen, maar ook de anderen, en dat meenden ze, ook al wisten zij toen niet wat zij zeiden.

Op de ware liefde komt het aan. Wie de liefde niet heeft, die heeft God niet. Want liefdeloos is goddeloos. We kunnen veel weten en menen te weten, we kunnen veel kennis hebben, zelfs een geestelijke kennis, maar als de liefde gemist wordt, kun je toch met Judas nog naar de strop grijpen. Denk aan 1 Korinthe 13, het hoofdstuk der liefde.

Nochtans is het nodig, dat de liefde met kennis gepaard gaat en de discipelen hadden wel veel liefde tot de Persoon van de Christus, doch zo weinig kennis van Zijn Persoon. De Heere moest het Zelfs zeggen: 'Ben ik nu zo lange tijd bij u, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus?'. Zij stonden nog vóór Zijn lijden en sterven. Toen begrepen zij nog niet, dat deze diepe weg voor hen onmisbaar was. Als de Christus aan Zijn kerk had gevraagd wat er gebeuren moest tot verlossing van hun ziel, dan was het verloren geweest, want zij wilden Hem ver van Zijn dood houden. Zij leefden veel meer uit wat zij voor Hém moesten doen, dat uit wat Hij voor hén moest doen. Geen oog voor de borgtocht. Zij dachten niet, dat dit nodig was. De plaatsen hadden zij al in Zijn Koninkrijk verdeeld, en er over gevochten wie van hen de meeste zou zijn, maar over een stervende Koning hadden zij nog niet gedacht. Och, wat konden zij dan ook nog weinig doen met Zijn Naam als gebedsgrond om voor God te kunnen bestaan. Tot nog toe hadden zij niet in die Naam gebeden, want tot nog toe hadden zij het niet beseft, dat aan het recht Gods nog voldaan moest worden. Toen zij het Koninkrijk aan het verdelen waren, en toen zij streden om de meeste te zijn, toen stonden zij zo goed binnen dat rijk. Maar er zal nu een tijd komen, dat zij Hem allen verlaten, en dan zullen zij beseffen, dat zij zichzelf er buiten gezondigd hebben in weerwil van al hun liefde, en dan zullen zij er buiten staan in plaats van er binnen. Hun eigen naam zal er buiten vallen, om dan te leren dat de enige grond ligt in de Naam van een lijdende en stervende Borg. Nooit geweten, dat dit voor hen nodig was. 'na deze' zegt Christus, 'zult gij het verstaan'. En zij hebben het ook na deze verstaan, toen de apostel zeide: 'Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad'.

Wat hadden zij dan eerst nog gebeden in hun eigen naam, met hun eigen beweegoffers, met hun eigen gestalte en met al wat er nog lag buiten Christus. Zij naderden tot God zonder Christus, en zij dachten ook dat het zo wel kon en dat het zo naar de hemel ging. Met al de weldaden uit Christus, hebben zij toch pas later geleerd, dat de grond buiten hen lag. De discipelen hadden eens gevraagd: 'Leer ons bidden'. Welnu, hier wordt het hun geleerd. Maar zij hebben toen niet gezien dat dit alleen kon ten koste van hun eigen

naam. Als de hemel gaat leren, dan kan dit nooit zonder af te leren, ondanks dat de liefde Gods reeds in het hart is uitgestort.

Dan moet je je eigen naam verliezen. De grond valt daar uit. Uit de bekering, uit de werken, uit de tranen, uit de gebeden, uit al wat buiten Christus gegrond ligt. Ja, dat doet pijn, want we willen zo graag een naam hebben bij God en bij Gods volk en bij alle mensen. Een naam van bekeerd te zijn, van veel ootmoed, van veel gebed enzovoort. Wie is er hier niet onder Gods volk, helaas, die met schaamte en schande erkennen moet, dat hij met de discipelen mee vecht om toch maar de meeste te zijn? De één is nog verder dan de ander en een derde heeft nog meer doorleefd dan een vierde. Het is maar jammer, dat zij dit van zichzelf zeggen.

Maar goed, als dan je goede of je beste naam eens niets meer waard wordt voor God, en als die God dan toch om Zijn recht komt, ondanks alle zoete ervaringen, alle zalige tijden, dan staat ge er weer buiten. Want ge kunt veel weldaden van de Heere ontvangen hebben en hemelse vertroosting en gesmaak hebben, zonder dat het u echter bekend is waar nu de Bron van die zaligheid ligt.

‘Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam’. Dat moesten de discipelen alleen niet leren, maar elk kind van God, voor wie er dan een tijd komt, dat God Zelf de verbinding van Zijn gemeenschap afsnijdt om ze door Zijn Geest te brengen tot de Bron van dit alles, dat is tot Christus.

De hemel antwoordt niet meer. Of dit zou een antwoord moeten zijn, dat het gevoeld wordt hoe rechtvaardig de Heere is in dat zwijgen. Er is als het ware maar één antwoord, en dat antwoord is een vraag. Namelijk als tot Jakob: ‘Hoe is uw naam?’ Die naam is bedrieger, die naam is zondaar. Daar valt alle grond weg, en daar valt niets meer te pleiten op eigen naam. Hier kunnen zij het met hun Bethels niet meer doen. Daarheen moet het ook, opdat er plaats kan komen voor de Naam Jezus.

Dan wordt het ook anders in het gebedsleven. Het wordt dan werkelijk: ‘Om Christus’ wil’. Als het gegaan is in een weg van diepere ontdekking met verlies van eigen naam. Dan leert ge die Naam gebruiken en als ge zo eens terugziet, dan is er in de binnenkamer nog nooit een kruimel genade gevallen of het was alleen om de Naam Jezus. Het is daarom zo nodig, dat Gods Geest de ketting des gebeds afsnijdt om een discipel te leren, dat hij de gebedsgrond nog mist. Want uit dat gemis leert hij pleiten op de verdienste van Christus. Die Naam kan alleen bestaan voor God.

Christus geeft hier aan Zijn volk een grond, die buiten hen ligt. Een pleitgrond om zich op te beroepen. Opdat zij in Hem alleen aan Gods troon zouden verhoord worden. Maar dat is ook een zekere grond.

Het verlies van eigen naam is daarom toch een gelukkig verlies. Gods Geest breekt af om op te bouwen in Christus. Christus geeft hun houvast in Zijn

eigen werk. Het is dan ook alleen in Christus, dat God de Vader Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard als Jehova, 'Ik zal zijn, Die Ik zijn zal'. Dat is de onveranderlijke getrouwe God voor ontrouwen, die er zich duizendmaal buiten zondigen. Als God dat niet was, dan was het ook duizendmaal verloren. De Naam Gods is de enige pleitgrond in het gebed. De Naam Jehova drukt uit, dat de zaak van de kerk een zaak Gods is. Waarom Jozua dan ook kan zeggen, als het alles verzondigd ligt in het dal van Achor: 'Wat zult Gij dan met Uw grote Naam doen?'. Alsof hij zeggen wil: 'Heere, het is toch Uw zaak en Uw werk'.

Maar dat God Zich als de Jehova betoonde, dat heeft Zijn geliefde Zoon het leven gekost. Achter de Naam Jehova ligt de Naam Jezus. God is getrouw aan Zijn volk omdat Christus van Hem werd verstoten. De Heere houdt ze vast, omdat Hij Zijn Zoon losliet. Christus van God verlaten, opdat verlaters een grond zouden hebben om op te pleiten.

Hebt ge die grond al gevonden? Of zijt ge nog een bidder zonder die Naam? Dan hebt ge nog geen Middelaar des gebeds. Zeker, dan kan het toch wel eens goed zijn in de binnenkamer, zodat ge de vertroosting des hemels moogt kennen, maar waar ligt nu de grond daarvan?

De mens moet worden vernederd en die Naam verheerlijkt. En dat geeft een blijdschap, die tevoren niet is gekend. Het is een blijdschap, waarvan de vastheid ligt in een Ander. Geen grotere blijdschap dan dit 'nochtans' des geloofs. De Christus zegt hier Zelf: 'Opdat uw blijdschap vervuld zij'. Als het anker des gebeds **in** het schip wordt geworpen, dan is er geen reden tot blijdschap. Zo'n schip moet vergaan, ook al is het anker wel uitgeworpen. En toch wordt dat gedaan, zolang de pleitgrond wordt gezocht in een eigen gestalte van tranen, gebeden, ervaringen en aandoeningen. Op zichzelf natuurlijk onmisbaar. Maar hierin kan de blijdschap toch niet bestaan. Gelukkig als iemand het daarmee niet meer kan doen. Het gebedsanker moet **buiten** het schip. De Schrift spreekt van een 'anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste des voorhangsels, waar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus' (Hebr. 6:19en20). Ja, daar ligt de vaste grond, waarin het anker moet worden uitgeworpen. En dat moet niet alleen maar dat **mag** ook, want daartoe heeft Christus Zelf die Naam gegeven. Hier behoeft niemand bang te zijn, dat hij te vroeg op die Naam zal pleiten. Wel te laat. Met een theoretische kennis van bevinding wordt er wel eens met veel gewicht gezegd, dat een mens eerst zo en zó ver moet komen om die pleitgrond te mogen gebruiken. Och, de dode rechtzinnigheid houdt een zondaar altijd ver van Christus. Zeker, er zijn toeleidende wegen tot die Naam. Maar de omwegen, die maakt een mens zelf.

Wat ligt er dan een zekere pleitgrond in 'het binnenste des voorhangsels'. Dat is het hemelse Heiligdom, waar Christus is heengegaan om voor Zijn

volk te bidden. Daar ligt de zaligheid zo hoog en zo vast, dat niemand er bij kan. zelfs de handen van de duivel zijn daarvoor te kort. De Heere bewaart immers Zijn eigen werk? Ja, daarin kan en zal de blijdschap vervuld worden. Het is een eeuwige grond en daarom kan die blijdschap nooit meer sterven. Die blijdschap zal eeuwig vervuld worden. Voordat Christus heenging, heeft Hij ook gezegd: 'In de wereld zult gij verdrukking hebben'. De stormen houden niet op. zij kunnen op aarde zo zwaar worden, dat Gods kind vreest nog eenmaal te zullen omkomen. De levenszee blijft koken. Doch als dan het anker maar in die grond ligt. Dan zal het levensschip toch niet tegen de rots te pletter slaan. Dan is er zelfs blijdschap in de verdrukking. En naarmate de golven hun kracht doen om los te slaan, komt het anker al vaster te zitten. De stormen kunnen alleen maar dieper aan God verbinden en vaster in die Naam doen grijpen. De stormen zijn er opdat het anker al vaster zal grijpen en de ketting des gebeds de grond al beter zal voelen. God werkt in dit alles op Zichzelf aan. Wie in die Naam bidden mag, hij zal zeker verhoord worden. 'Bidt en gij zult ontvangen'. Dat zegt Christus hierbij. Want die Christus kan zeggen: 'Vader, Ik wil'. Alles om Christus' wil. Daarom zullen zij ontvangen. Ziedaar de gebedsgrond waarin de eeuwige blijdschap gegrond ligt.

Joh. Teellinck: De levendmakende kracht van Gods beloften. (pg. 81-82).

De Heere met ernst herinneren aan Zijn beloften

Om door Gods beloften verlevendigd te worden, moeten wij bij Hem op die beloften gaan pleiten. Terwijl wij van onze kant de middelen gebruiken, moeten we God, de Heere, smeken of Hij om Christus' wil Zijn beloften aan ons wil vervullen. Dat heeft David ook gedaan: 'Gedenk des woords, tot Uw knecht gesproken, op hetwelk Gij mij hebt doen hopen' (Psalm 119:49). Op dezelfde manier heeft David in deze psalm God meermalen herinnerd aan Zijn beloften. Hoewel onze Heere God vanuit Zichzelf genoeg genegen is om Zijn beloften aan Zijn kinderen te vervullen, wil Hij toch dat zij Hem op grond van Zijn beloften daartoe dikwijls aansporen. Hij neemt hun dat helemaal niet kwalijk, maar heeft daar juist een bijzonder welgevalen in. Als u de middelen gebruikt maar u merkt nog niet dat beloften aan uw ziel vervuld worden, dring er dan bij de Heere op grond van diezelfde belofte op aan. Als u bijvoorbeeld uw best doet om uw hart te vermurwen, maar u vordert daarin op geen enkele manier, doe dan het volgende. Ga naar de Heere en zeg tegen Hem: Heere, U hebt toch beloofd in Ezechiël 36:26 dat U het stenen hart uit mij zult wegnemen en dat U mij een vlezen hart zult geven? Ach Heere, nu heb ik alle middelen gebruikt om van mijn stenen hart verlost te worden en een vlezen hart te krijgen. Maar mijn hart blijft nog even hard als een steen. Acht Heere, komt toch en vervul Uw belofte aan mij. U bent immers de getrouwe God, Die niet kan liegen. Uw beloften liggen nu

toch vast in de dood van Uw Zoon, Die deze met Zijn bloed bevestigd heeft? Het is wel waar dat ik door mijn vele zonden verdiend heb dat U Uw genadeverbond niet aan mij bevestigt, maar U bent immers de Getrouwe, al zijn wij ontrouw. U kunt Uzelf toch niet verloochenen? Het is waar, dat ik Uw beloften ook niet zó door het geloof aangenomen heb als ik behoorde te doen. Ik heb er vele malen aan getwijfeld, maar Heere, mijn ongelovigheid zal het geloof Gods toch niet tenietdoen?' (Rom. 3 : 3 en 4). Welnu, op deze of soortgelijke manier moeten wij de Heere herinneren aan Zijn belofte. Zo zullen wij door Gods genade verlevendigd worden.

Bijlage 3: ds. C. Harinck: Ontmoetingen met Jozef. (over de kennis van Christus)

Genesis 43:31.

De broers zaten aan de tafel van de onderkoning. Wat een eer! Eenvoudige schaapherders mochten in het huis van de onderkoning te gast zijn en zich te goed doen aan de uitnemendste spijzen. Wat behandelde Jozef hen vriendelijk!

A De meerdere Jozef, de Heere Jezus Christus, is vriendelijk en genadig voor een verbrijzeld gemoed. Van de Messias staat geschreven: 'Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen'. De Heere laat dan blijken dat Hij ons kent, zoals de broers merkten dat Jozef hen kende. Van de daken laat God prediken wat in de binnenkamer is geschied. In de prediking worden dan juist die zaken behandeld die ons hart zo beroeren. Ja, dan is het alsof we aan Jozefs tafel zitten en overvloedig mogen eten en drinken. Het Woord gaat voor ons open en de beloften van het Evangelie vertroosten ons bekommerd gemoed. Hoe vertroostend kan dit zijn.

De zondaar, die tevoren zo vol vrees en wanhoop was, wordt als het ware dronken van de liefde en ontferming van God. De vrees valt af en hemelse blijdschap vervult het hart. Maar Jezus houdt Zichzelf verborgen. De afstand blijft nog, zoals tussen Jozef en zijn broers. Zijn Persoon en heerlijkheid blijft verborgen. Jezus' spijs wordt genuttigd en een zoete troost gevonden in het Evangelie, maar het hart zingt nog niet: 'Beminlijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven'. Het gaat dan natuurlijk wel over Jezus, maar Jezus Zelf houdt Zich nog verborgen. Denk maar aan de Emmaüsgangers. Toen Jezus de Schriften voor hen opende, begonnen hun harten te branden en toch kenden zij Jezus nog niet. Zo kunnen de harten branden wanneer in de prediking gesproken wordt over de heerlijkheid en gepastheid van de Heere Jezus. Wanneer Hij aan ons voorgesteld wordt als een gewillige, bekwame en volkomen Zaligmaker. Hoe kan het hart branden als het over Christus gaat, Die Zichzelf voor goddelozen geofferd heeft aan het hout des kruises en Wiens bloed van alle zonde reinigt. Maar Jezus kennen met een kennis van geloof en ontmoeting, ontbreekt nog bij zulke zondaars.

B De geloofskennis van Jezus is zo anders dan de historische kennis. Wij kunnen over Jezus horen preken, in onze Bijbel over Jezus lezen, over Christus horen vertellen en Hem toch niet kennen. Het gaat allemaal zo aan ons voorbij. Het zijn bekende klanken en zaken en meer niet. Wij zien van nature geen gedaante en heerlijkheid in Christus. Ten diepste hebben we geen belang bij Hem, omdat wij onze verlorenheid niet zien en geen Zaligmaker nodig hebben.

Wanneer God met Zijn Geest in ons begint te werken, wordt dit alles anders. Dan lijkt het alsof de dominees heel anders preken dan vroeger en de Bijbel een heel ander boek is. Het is dan alsof wij het voor het eerst horen, dat Christus Jezus in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken. De kracht van de Heilige Geest opent dan het oor en brengt de boodschap in het hart. Vele malen hoorden we de tekst: 'Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'. Maar wij wisten toen niet wat geloven was en hadden geen idee wat het zien op Jezus inhield. Tot op de dag waarop Jezus in het Evangelie tot ons kwam en wij als een gebetene, gezeselde door de Wet, in boeien en ijzers gebondene door ellende, in duisternis en schaduw des doods gezetene, op Hem en Zijn kruis zagen. Wat een gezegende dag was dat! Onze ogen zagen op Hem, bloedend en voldoende voor de zonde. De ketenen, die ons zo lang gevangen hadden gehouden werden verbroken, onze krankheid werd genezen en de gevangenisdeuren werden geopend. Wat een verwondering, vreugde en vrede vervulde het hart. Hoe dierbaar werd ons de Zaligmaker. Het was de dag waarop de meerdere Jozef Zich niet langer voor ons verborgen hield en wij Jezus leerden kennen met een kennis die de wereld niet bezit.

Bezit u deze geloofskennis van Christus? Om tot die kennis te brengen zou Jozef nog een andere weg met zijn broers gaan. Hij zou hen nog dieper doordringen van het kwaad van het verkopen van hun broer Jozef. Het gezegde is zo waar: 'Waar de zonde niet gekend wordt, wordt Jezus niet gezien'.

De Heere zal ons nog meer tonen van het kwaad van de zonde en dieper doordringen van de absolute noodzakelijkheid van Christus' bloed en genoegdoening.

Ten goede gedacht

Wat is het gedrag van Jozef toch vreemd. Het schijnt alsof hij zijn broers met opzet pijnigt.

Zo kan God ook met ons doen. U bidt ernstig tot de Heere om genezing, of verlossing van een kruis. U smeekt Hem om kracht om het kwaad in uw hart te overwinnen. U vraagt om geloof, zodat u in Christus vrede zal vinden. Maar u wordt niet beter en het kruis wordt niet afgenomen. Uw hart wordt alleen bozer en de macht van de zonde groter, terwijl u niet weet hoe ooit tot geloven in Christus te komen. Om Jozefs handelwijze enigszins te begrijpen, moeten we naar het eind van de beschrijving van hetgeen geschiedde tussen Jozef en zijn broers. En wat lezen we daar? De mededeling: 'Gijlieden wel, gij hebt kwaad tegen mij gedacht, doch God heeft dat ten goede gedacht'.

Zie, daarom kan God uw gebed weleens niet verhoren en tegenstrijdig met u handelen. Hij doet dat ten goede. Hij wil ons door het lijden louteren. Daarom schijnt het alsof wij alleen maar groter zondaar worden, en wij ons onmachtiger gevoelen om ooit te kunnen geloven. De Heere wil door diepere zelfkennis tot de kennis van de Heere Jezus brengen.

De verborgenheid van het Evangelie

De broers aten en dronken in het huis van Jozef. Vanaf de aankomst in Jozefs huis was de ene vriendelijkheid op de andere gevolgd. De huismeester had gezegd: 'Vreest niet!'. Hij had hen over de God van hun vader gesproken, Simeon vrijgelaten, hun voeten waren gewassen en hun ezels verzorgd. Jozef was binnengekomen en had vriendelijk tot hen gesproken en gevraagd naar hun welstand en geïnformeerd naar de gezondheid van hun oude vader. Zij hadden aan zijn tafel gegeten en gedronken. Maar toch openbaarde Jozef zich nog niet aan hen.

Zo kan het zijn in het leven van een schuldig mens. Hij kan in zijn vrezen zo veel troost van de Heere ontvangen! Het kan zijn, dat iedere keer als hij in de kerk komt er voor hem geprekeerd wordt. Als hij zijn Bijbel opendoet of op zijn knieën gaat, hij steeds door God getroost en bemoedigd wordt. En toch kan er met dit alles een sluier liggen over wie Jezus is en wordt de verborgenheid van het Evangelie niet werkelijk gekend. Het gevaar dreigt dan dat we een bekeerde man of vrouw worden, zonder Jezus te kennen. De Heere Jezus niet kennen is een groot gemis. Wij mogen aan onze vertroosting en bemoedigingen niet genoeg hebben. Het kan dan wel van Jezus zijn, maar dan is het toch Jezus Zelf niet. Het is ongezond dat velen bekeerd zijn met allerlei zoete vertroosting en bemoedigingen waarin Jezus gemist wordt. Wij hebben een Zaligmaker nodig om van de toekomstige toorn gered te worden. Hoe gezond is het, wanneer dit veel op de ziel weegt. Ondertussen moeten wij de genademiddelen wel waarnemen. De Heere Jezus komt, als Hij Zich aan een verslagen hart openbaart, in het gewaad van Zijn Woord tot ons. Hoe verward het ook liggen kan, toch moeten we met al die verwarring en al die vrees naar Gods huis gaan. Daar moeten we zijn, daar wil die meerdere Jozef een maaltijd aanrichten voor hongerigen en dorstigen. Daar wil Hij tot hun hart spreken en hun de weg der zaligheid verklaren. Wat kan een zondaar toch lang last hebben van de gedachten, dat wij onszelf eerst goed en heilig moeten maken voordat we op genade hopen mogen. Wij denken dat Gods genade gekocht moet worden. Een mens moet op zijn minst God toch tranen van boetvaardigheid en een verbeterd leven kunnen laten zien. En inderdaad, deze zaken moeten in ons zichtbaar worden, maar niet in de eerste plaats voor onszelf en niet als koopgeld. Wat duurt het lang voordat een mens naar de markt gaat, zonder prijs en zonder geld, voordat

hij aanklopt aan de deur van Gods genade met lege handen. Hoe verschillend de leidingen Gods ook zijn, al Gods kinderen belijden dat zij zichzelf in de weg hebben gestaan en meer wilden zijn dan een verloren zondaar. Welke weg er ook aan voorafgaat, het gaat er tenslotte om, dat we komen tot de zaligende kennis van Jezus Christus en Die gekruisigd.

De beslissende test

We zagen de broers aan de maaltijd bij Jozef. Daarna keerden zij terug naar Kanaän. Hun zakken werden gevuld met koren en Jozef gaf hun de beste wensen mee voor hun vader. Verheugd zijn de broers op reis gegaan. Wat verlangden zij ernaar hun oude vader blij te maken en hun gezinnen te eten te geven. De beproevingen waren echter nog niet teneinde. Jozef had opdracht gegeven het koopgeld weer in hun zakken te doen en bevelen dat zijn zilveren beker verborgen zou worden in de zak van Benjamin.

Wat doet Jozef toch vreemd. Maar hij doet dit alleen uit liefde. Hij wil zijn broers voor de laatste maal beproeven. Eén ding wist Jozef nog niet: Als de nood aan de man zou komen, als het om hun eigen leven en de eigen vrijheid zou gaan, of zij dan hun halfbroer niet zouden opofferen om hun eigen leven te redden. Zouden zij dan anders met Benjamin handelen dan zij vroeger met hem gedaan hadden? Dat wilde Jozef weten! Daartoe diende deze beproeving

Maar de broers wisten daar niets van. Welgemoed zijn ze op reis gegaan. Wanneer ze nog maar even buiten de stad zijn, worden zij door een ruitersstoet ingehaald. Zij zeggen: 'Waarom hebben jullie goed met kwaad vergolden? Waarom hebben jullie mijn meester zo vreselijk beledigd door zijn zilveren beker te stelen, waaruit alleen hij drinken mag? In grote verontwaardiging zeggen zij: doorzoek gerust onze bezittingen en de man bij wie u de beker vindt, die is een man des doods en wij allen zullen uw meester tot slaven zijn. Zo worden de bezittingen van de broers doorzocht. Wanneer zij Benjamins bezittingen doorzoeken, vinden ze in één van de zakken met koren die zijn ezel draagt, de zilveren beker van de onderkoning. De broers zijn verslagen! Wie had dat kunnen denken: Benjamin is een dief! 'Toen scheurden zij hun klederen; en ieder man laadde zijn ezel op en zij keerden weder naar de stad'.

Schuldig voor God

De broers verschijnen voor de derde maal voor Jozef. De onderkoning is zeer vertoornd. Het ziet er slecht uit voor Benjamin. Dan neemt Juda het woord. Juda verdedigt zich niet. Hij zegt tot de onderkoning: God, de God van onze vaders Abraham, Izak en Jakob heeft de ongerechtigheid van uw knechten gevonden. God is tegen ons, zegt Juda. Daarom zal geen verdediging ons

baten. God bezoekt onze zonden. De broers van Jozef zien alles wat hen overkomt rechtstreeks in verband staan met de oude zonde van de verkoop van Jozef. Zij zien Gods slaande hand, die hun zonde bezoekt, en zij aanvaarden dat. Zij bukken onder Gods oordeel. De Heilige Geest had hun geweten geopend. 'zie', zo zeggen zij, 'wij zijn mijns heren slaven, zo wij als hij, in wiens hand de beker gevonden is'. Wat is zonde tot zonde geworden. Nu horen wij hen niet meer zeggen: 'Wij zijn vroom'. Zo diep verootmoedigd zijn de broers nog niet geweest. Nu billijken zij Gods oordeel en aanvaarden Zijn straffen.

In het begin van de ware bekering betreurt een mens zijn zonden. Voor Gods aangezicht belijdt hij al zijn verkeerde daden. Er is een hartelijk berouw over het bedreven kwaad.

Toch is er ook in de kennis en beleving van onze schuldigheid voor God opwas en toename. In een diepere overtuiging, wanneer we als het ware in ons geweten gedagvaard worden voor Gods heilig gericht, wordt de schuldbelijdenis verdiept. Wij worden innerlijk zo overreed van onze strafwaardigheid, dat de zijde van God wordt gekozen in de veroordeling van onszelf. Dan gaat in vervulling wat we lezen in Leviticus 26:41 en 42: 'zo dan hun onbesneden hart gebogen wordt en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een welgevallen hebben, dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond met Jakob en ook aan Mijn verbond met Izak en ook aan Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken'. Zij billijken Gods rechtvaardigheid, zij aanvaarden Zijn straffen en buigen onder Zijn slaande hand. Wat is dat een gezegende plaats. Dan kan God ons geen kwaad meer doen, want dan buigen we onder Zijn oordeel.

Wat een verandering is er in de broers van Jozef gekomen. Als Jozef dit alles hoort en hen daar zo verslagen en eensgezind voor zijn aangezicht ziet staan, vastbesloten om niet zonder Benjamin tot hun vader terug te keren, maar desnoods liever allen in slavernij te blijven, lezen wij: 'Toen kon Jozef zich niet bedwingen voor allen die bij hem stonden en hij riep: Doet alle man van mij uitgaan'.

Gods tijd

Het werd Jozef te machtig. Hij kon zich niet langer beheersen. Hij zegt tot al zijn dienstknechten dat ze allemaal de zaal moeten verlaten. Wanneer Jozef alleen is met zijn broers, begint hij te wenen en roept zijn broers toe: 'Ik ben Jozef; leeft mijn vader nog?'. Hij hoorde de schuldbelijdenis van zijn broers en zag daarin het bewijs dat zij zich voor God schuldig wisten omtrent de verkoop van hun broer Jozef. Toen, zegt de Schrift, kon Jozef zich niet langer bedwingen en maakte zich aan zijn broers bekend. Dat kleine woord 'toen', heeft grote betekenis. Het leert ons, dat Jozef zich al veel eerder bekend had

willen maken, maar zichzelf uit wijze overwegingen had bedwongen. De tijd was nog niet rijp. De broers waren nog niet genoeg vernederd. Zij stonden voor hem met de belijdenis: 'Wij zijn vroom'. Wij komen uit een vroom en godvrezend gezin. Schuld was nog geen schuld voor God geworden. Maar nu is dat allemaal anders geworden. De schuldbelijdenis van zijn broers maakte het Jozef onmogelijk nog langer toorn voor te wenden.

Hetzelfde geldt voor de geloofskennis van de Heere Jezus Christus. Zolang wij menen dat wij goede, vrome, godvrezende mensen zijn, zal Jezus Zich niet aan ons openbaren. Hij kan Zichzelf en Zijn genade alleen aan een schuldige zondaar kwijt. Zolang wij ons op de been houden met onze vroomheid en denken iets meer te zijn dan een verdoemelijk zondaar voor God, maakt Jezus Zich niet aan ons bekend. Daarom twist de Geest van Christus met een zondaar, die nog vasthoudt aan eigen gerechtigheden, verbeteringen en weigert te belijden dat het bij hem verloren en kwijt is. De Heere wil ons op de plaats van de broers brengen, waar wij bekennen: 'God heeft de ongerechtigheid van uw knechten gevonden'. De Heilige Geest wil ons daar brengen. Daarom gunt de Heere ons geen rust en vervloekt ons door Zijn wet, opdat wij God billijken zullen in Zijn straffen en buigen onder Zijn heilig recht. Wij klagen, dat ons de geloofskennis van Jezus zo ontbreekt, maar de oorzaak is, dat wij voor God geen zondaar zijn. Alleen aan zondaars kan God Zijn genade kwijt.

De openbaring van Christus

Ik ben Jozef!

Zoals Jozef zich niet meer bedwingen kon, zal ook Jezus Zich niet langer verbergen voor de schuld belijdende zondaar. Hij openbaart Zich aan hem door Zijn Woord en Geest. Hij zal onder de prediking van een volkomen, bekwame en gewillige Zaligmaker, Zichzelf openbaren aan een verbrijzeld gemoed. Hij spreekt daardoor in het bekommerde hart: Ik ben Jezus, de Zaligmaker. Ik ben het, Die van de Vader in de wereld ben gezonden om de gevangenen vrijheid uit te roepen. Ik ben het, Die hen die vermoeid en belast zijn, rust geef, Die ook voor u een Zaligmaker, een Behouder des levens wil zijn. Wat een blijdschap en verwondering wanneer Jezus Zich zo in het Evangelie aan ons openbaart. Jezus toont ons dan Zijn genade en gewilligheid en de kracht van Zijn bloed en offer. De zondaar gaat dan het licht op in de duisternis en ziet: in Jezus is al de vrijheid waarnaar ik heb verlangd; in deze Jezus is al de vrede waarnaar mijn ziel heeft gedorst. Wij zullen dan met Paulus zeggen: 'Zodanig een Hogepriester betaamde ons', namelijk zulk Eén, Die voor vloekwaardigen een vloek wilde worden en voor doodschuldigen de dood wilde ingaan. De enige wijze waarop wij Christus zaligmakend kunnen kennen, is door openbaring. Jezus zei daarover tot

Petrus: 'Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is' (Mat. 16:17).

De geloofskennis van Jezus is zo anders dan de historische kennis. Zij is vrucht van een hemelse openbaring aan het hart van een schuldverslagen zondaar. Jezus maakt Zichzelf aan hen bekend door middel van het Evangelie. Zij horen Zijn stem in hun verslagen hart: 'Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'. De Heilige Geest verlicht de ogen van hun verstand om Jezus te zien in de heerlijkheid van Zijn Persoon en de kracht van Zijn verzoenend lijden en sterven. Jezus Zelf verschijnt dan in ons leven, bekleed met Zijn Evangelie. Wat een gezegende openbaring! Christus wordt dan gekend in Zijn gewilligheid en gepastheid. Het geloof aanschouwt Jezus aan het kruis en wordt door dat zien genezen en gered. De duisternis wordt verdreven en de vrede Gods vervult het hart. Wat een vreugde vervult dan onze ziel! Hoe dierbaar is ons Jezus en hoe verwonderd staan we bij Zijn kruis wanneer wij verstaan: 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem'. Onvergetelijk de tijd, de dag waarop Jezus Zich aan ons bekendmaakte en ons hart brandende tot Hem gemaakt werd. Onvergetelijk ook de evangeliebelofte, de preek of het boek dat de Heilige Geest gebruikte om ons Jezus te tonen vol van genade en waarheid. Vreugde en verrukking vervulden toen het hart en alles zong: 'Beminlijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven'. Het geloof zal tot Hem vluchten en het zal vrede en vertroosting vinden in Zijn gezegende wonden.

Toch nog afstand

Maar bij de broers is het zo ver nog niet. De vrede en de blijdschap willen nog niet doorbreken. Het was hun allemaal teveel, zij konden het niet verwerken. Maar dat was het niet alleen. Zij dachten: Nu zijn we verloren! Nu zou Jozef zijn wraak hen treffen. Maar Jozef stelde hen gerust. Hij stelde alles in het werk om de angst bij zijn broers weg te nemen. Zij moeten dichterbij komen en niet op afstand blijven staan.

Jezus doet hetzelfde wanneer Hij Zich aan ons bekendmaakt. Wij weten dat na een storm de zee nog een tijd onrustig is. Er is niet direct kalmte. Zo is het in het gemoed van een zondaar. Het kan van binnen nog zo vol verwarring zijn. De vrede wil nog niet direct doorbreken. Het is te groot en te goed om waar te zijn. Daarom moet ons hart nog gerustgesteld worden en het genadewoord bevestigd worden. Niemand kan dat beter dan de Heere Jezus. Wat een vriendelijke en ontfermende woorden kan de Heere Jezus tot een overtuigd gemoed spreken. Hij laat ons de boodschap brengen: 'De Meester is daar en Hij roept u!'. Christus weet een ziel gerust te stellen. Hij weet door

een allesoverwinnende liefde de vrees uit te bannen.

Dan dringt tenslotte de blijdschap door in onze harten. De nevels worden verdreven en alle donkere wolken worden weggevaagd. Wat is dat een wondere beleving, wanneer Jezus door de beloften uit het Evangelie ons geruststelt en zegt: Weest niet bekommerd, weest niet bevreesd, want Ik heb Mijzelf voor zulken gegeven aan het hout des kruises. In Mijn offer is Gods gerechtigheid voldaan en daardoor is nu bij God geen toorn, geen verdoemenis meer voor die in Christus Jezus zijn.

Dan mogen wij vrij tot de Zaligmaker naderen. Het geloof mag zijn vrijspraak dan lezen in de wonden van Christus en zeggen: Nu is niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken. Het licht en de blijdschap breken door en hij roept: 'Mijn Heere en Mijn God'.

Wij zeggen: Jezus is zo'n verborgen Persoon. Er zijn maar weinig bekeerde mensen, die een heldere geloofskennis van Christus bezitten. Helaas is dit waar. De oorzaak daarvan moet echter niet bij de Heere, maar bij onszelf gezocht worden. De grootste hindernis waarom Jezus Zich niet aan ons openbaart, moeten wij bij onszelf zoeken. 'Wij zijn vroom', zeggen we met de broers van Jozef. Zolang we dat blijven zeggen en denken, zal Jezus Zich niet aan ons openbaren. Wij schrijven God geen recht en gerechtigheid toe en noemen onze gerechtigheden geen wegwerpelijk kleed.

Wanneer een mens buigt, voor God niet meer vroom is, maar goddeloos en doemschuldig wordt, dan geldt het ook nu: 'Toen kon Jozef zich niet bedwingen'. Dan houdt Jezus Zich niet langer verborgen voor ons, maar zal Hij in de spiegel van het Evangelie Zichzelf aan ons tonen in de heerlijkheid van Zijn Persoon en de grootheid van Zijn liefde en Zijn gewilligheid.

In afwezigheid van alle anderen openbaarde Jozef zich aan zijn broers.

Genesis 45:1 zegt: 'Er stond niemand bij hem, als Jozef zich aan zijn broeders bekendmaakte'.

Van dat: zalig eenzaam, met God gemeenzaam, weten al Gods kinderen. De kennis van Christus is en blijft een geloofsgeheim, waar de farizeeër en de praatchristen niet bij kan. Er zijn ook zaken, die God en de zondaar alleen bekend zijn. Gods kinderen dragen twee geheimen met zich mee. Dat is het geheim van hun zonde, en het geheim van Gods genade. Jezus weet alle vrees buiten te drijven. Wanneer u ooit tijdens uw leven in uw bekommerd en verslagen gemoed de stem van Jezus hebt gehoord, dan weet u dat geen stem zoeter is en dat geen persoon zoetere woorden spreken kan. O, dan weet u, dat geen woorden zo gerust kunnen stellen, als een woord uit des Meesters eigen mond. Het spreken van Jezus tot een verslagen zondaarshart, wat bevat dat een zoetheid en een liefde. Dan is Jezus enkel overwinnende

liefde. Hij drijft de vrees en de twijfel uit onze harten, zodat wij het omhelzen mogen:
'WANT HIJ IS ONZE VREDE'.

Bijlage 4: Namen van onze Heere Jezus Christus (Digibron)

Adam (1 Cor. 15 : 45)	Herder (Hebr. 13 : 20)	Rijsje (Jes. 53 : 2)
Alfa (Openb. 21 : 6)	Hoofd (Coll. 1 : 18)	Schepper (Joh. 1 : 3)
Almachtige (Openb. 1 : 8)	Hoorn (Luk. 1 : 69)	Schild (Ps. 84 : 10)
Altaar (Hebr. 13 : 10)	Hope (Coll. 1 : 27)	Schuilplaats (Ps. 91 : 1)
Alwetende (Luk. 6 : 8)	Hulp (Ps. 70 : 6)	Silo (Gen. 49 : 10)
Amen (Openb. 3 : 14)	Immanuël (Matth. 1 : 23)	Steen (Ps. 118 : 22)
Apostel (Hebr. 3 : 1)	Jezus (Matth. 1 : 21)	Sterkte (Jes. 27 : 5)
Appelboom (Hoogl. 2 : 5)	Kind (Jes. 9 : 5)	Stoel (Jes. 22 : 23)
Ark (Hebr. 9:4)	Knecht (Jes. 42 : 1)	Sprait (Jes. 11 : 10)
Banier (Jes. 11 : 10)	Koning (Matth. 2 : 2)	Tempel (Joh. 2 : 21)
Beeld (Hebr. 1 : 3)	Lam (Joh. 1 : 29)	Toevlucht (Ps. 90 : 2)
Behouder (Ef. 5 : 23)	Leeuw (Openb. 5 : 5)	Toren (Spr. 18 : 10)
Bevrijder (Ps. 70 : 6)	Leraar (Joh. 3 : 2)	Uithelper (Ps. 18 : 3)
Bewaarder (Ps. 121 : 3)	Leidsman (Hebr. 12 : 2)	Uitlegger (Job 33 : 23)
Borg (Hebr. 7 : 22)	Lelie (Hoogl. 2 : 1)	Uitverkorene (Jes. 42 : 1)
Broeder (Hoogl. 8 : 1)	Leven (Joh. 11 : 25)	Vader (Jes. 9:5)
Brood (Joh. 6 : 25)	Licht (Joh. 1 : 9)	Verbond (Jes. 49 : 8)
Bruidegom (Joh. 3 : 29)	Liefste (Hoogl. 2:9)	Verlosser (Jes. 63 : 16)
Burg (Ps. 91 : 2)	Maker (Jes. 54 : 5)	Voleinder (Hebr. 12 : 2)
Christus (Matth. 2 : 4)	Man (Zach. 13 : 7)	Voorbidder (Hebr, 7 : 25)
Deur (Joh. 10 : 7)	Meester (Joh. 1 : 39)	Voorloper (Hebr. 6 : 20)
Doorbreker (Micha 2 : 13)	Mens (Joh. 9 : 40)	Voorspraak (1 Joh. 2:1)
Eerstgeborene (Op. 1 : 5)	Messias (Joh. 1 : 42)	Vredevorst (Jes. 9 : 5)
Eniggeborene (Joh. 1 : 18)	Middelaar (Hebr. 12 : 24)	Vriend (Hoogl. 5 : 16)
Engel (Jes. 63 : 9)	Morgenster (Openb. 22 : 16)	Waarachtige (1 Joh. 5 : 20)
Evangelie (Ef. 1 : 13)	Nazarener (Joh. 18 : 7)	Waarheid (Joh. 14 : 6)
Fontein (Zach. 13 : 1)	Omega (Openb. 21 : 6)	Weg (Joh. 14 : 6)
Formeerder (Jes. 45 : 11)	Ontfermer (Jes. 49 : 10)	Wonderlijk (Jes. 9 : 5)
Fundament (1 Cor. 3 : 11)	Opgang (Luk. 1 : 78)	Woord (Joh. 1 : 1)
Gave (Joh. 4 : 10)	Opstanding (Joh. 11 : 25)	Worm (Ps. 22 : 7)
Geliefde (Ef. 1 : 6)	Overste (Openb. 1 : 5)	Wortel (Openb. 22 : 16)
Gekruisigde (1 Cor. 1 : 23)	Overwinnaar (1 Cor. 15 : 57)	Wijnstok (Joh. 15 : 1)
Getrouwe Getuige (Op. 1 : 5)	Plant (Ezech. 34 : 29)	Wijsheid (Spr. 8 : 1)
Gezalfde (Ps. 89 : 39)	Poort (Ps. 118 : 20)	Zaad (Gen. 3 : 15)
Gezant (Job 33 : 23)	Priester (Hebr. 6 : 20)	Zaligmaker (Luk. 1 : 17)
Gezegende (Matth. 21 : 9)	Profeet (Luk. 1 : 76)	Zon (Mal. 4 : 2)
God (Jes. 9 : 5)	Pijl (Jesr 49 : 2)	Zoon (Joh. 1 : 34)
Goël (?)	Raad (Jes. 9 : 5)	
Heelmeester (Jer. 8 : 22)	Rechter (2 Tim. 4:8)	
Heere (1 Cor. 15 : 47)	Rechtvaardige (1 Joh. 2 : 1)	
Heerser (Openb. 6 : 10)	Ree (Hoogl. 2 : 9)	
Heil (Ps. 69 : 30)	Roos (Hoogl. 2:1)	
Heiland (Jes. 43 : 11)	Rotssteen (1 Cor. 10 : 4)	
Heilige (Openb. 3 : 7)	Rust (Hebr. 4 : 3)	
Held (Ps. 89 : 20)		